

Van bezittingen
halfjaar
Socialisten
sullen ha
met de p
geen sta
de nation
kend n l

Dertig ma
verenigd
De winkel
zijn. Bl
De Belg
zij kunn
hun port
van Geu
en een o

Vergeefl
uit. Din
arbeider
van het
solidari
bedrijf.

500 fr.
werk stil

uur, als
proclama

stil. De
tion me
weging o
de vakv
katend.

Charivol
le in, voor voortzetting van de staking.

Poch vond d.s. stemming nog in een vergadering van de vakbond plaats.

SPARTACUS WAKENDE IN TWENTE.

In verband met de districtsamenvoeging van Spartacus-waars hebben we in Twente gemeind dit samen te noemen laten vallen met een wakende. Dit wakende zullen we naast de propaganda voor onze krant in het teken stellen van de zelfverdediging.

De Lutte, in de omgeving van Oldenzaal, hebben we kunnen uitkijken, en iad- re Twente naar kent deze mooie omgeving en weet dat naast de ernst van de samen- komst, deze uitruk zeer zeker voldoende ontspanning biedt. Het wakende zal gehouden worden op Zaterdag en Zondag 12 en 13 Juli. Tot 1 Juli kan men zich voor de inming wenden tot A. de Roodt, Gerard Donstr. 36 Hongelo (J). Nader mededelin- gen over prijs en programma volgen. De prijs zal zo lang mogelijk gehouden worden.

8.

Kampeerders met eigen tenten zijn F 9 per persoon verschuldigd, waarvan vóór 15 Juli F 5 moet zijn betaald. Voor kinderen beneden 6 jaar F 5 in totaal. In het kamp het overige betalen.

Het meest overbodig zijn het te zeggen, maar we doen het toch: zonder duidelijke opgave van uw wensen kunnen we u niet boeken. Zonder betaling op tijd gaat de voorstelling helemaal niet door. Als er moeilijkheden zijn kunt u in overleg treden, dan zal er wel een oplossing te vinden zijn.

Suiten de openingsavond op Zaterdag en een paar tochten, wordt u geboden:

ZONDAGOCHEMIDDAG een uiteenzetting en beschouwing van de filosofie van Josef Dietzgen, waarop 's middags een uitvoerige discussie mogelijk is.

DINSDAGOCHEMIDDAG een inleiding over het bewuste en het onbewuste in de klassenstrijd. De middag is gereserveerd voor de discussie.

DOENSDAGOCHEMIDDAG een bespreking van de maatschappelijke grondslagen en de revolutionaire noodzakelijkheid van propagandakernen in de bedrijven. 's Middags discussie.

Voor de kameraden, die om de een of andere reden aarzelen met hun aanmelding zij medegedeeld, dat de deelnemers van het vorige jaar geen spijt hebben gehad van hun komst. Als we nu nog vermelden, dat het middagen veel beter verzorgd zal worden dan vorig jaar, dat twee van de sprekers het vorig jaar niet gesproken hebben, dat de samenwerking met een andere linkse groepering nuttige gesprekken en een gevarieerd programma mogelijk maken, dan zult ge met ons eens zijn dat ge niet moogt mankeren.

Voor ALLES geldt het adres:
Leen van de Jacht; Van Beuningenstraat 90^I, A'dam. W.

12 JULI 1947

PRIJS 15 CENT

7e Jaargang No. 28

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.95 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam.

Edelmoedigheid, Planmatigheid en Opstandigheid.

Het toneel speelt in Europa. In het Europa, dat jaren van terreur en „grootmoedigheid“ heeft doorworsteld. Het Duitse imperialisme slaagde niet in zijn poging, om in de strijd tegen de andere kapitalistische machten, Europa met geweld aaneen te smeden. En omdat het daarin niet slaagde, kon het wel niet anders, of de methoden en de nederlaag moesten leiden tot groter verscheuring en tot diepere machteloosheid van dit werelddeel. De oorlogswalven en de lucht- eskaders, die als moderne sprinkhanen- plagen het productieve leven vernietigden, deden het overige.

Millioenen Europeanen leven tussen de puinhopen. Maar de kapitalistische wereld gaat haar gang. Millioenen verhongerden, maar ondanks dat de wapenen tijdelijk rusten, gaat de internationale wereldconcurrentie voort. In die alzijdige strijd verschijnen twee monsterlijke machten als onverzoenlijke, vraatzuchtige imperialismen: Rusland en Amerika.

Hun handen drukken zwaar op het avondland en beiden proberen het geheel of ten dele naar zich toe te sleuren. Terwijl de Oost-Europese landen zuchten onder het door militair geweld ondersteunde totalitaire Russische staatsregiem en hun industrieën zien weggeroofd of hun economie zien omgeschakeld in die van het rode fascisme, poogt dit zijn macht, die een totale verslaving van de arbeidersklasse inhoudt, over verdere delen van Europa uit te breiden. Anderzijds tracht Amerika een zo groot mogelijk deel van de wereld, en dus ook van Europa, in zijn invloed te houden en te krijgen en het in zijn kielzog te doen varen. Voor het rijke Amerika, met zijn voor belegging beschikbare miljarden, is zelfs het geruïneerde Europa nog een toekomstig exploitatie- en uitbuitingsgebied van betekenis. Het heeft een bevolking van ongeveer vier honderd

miljoen zielen. Het bezit een rijkdom aan industriële grondstoffen, heeft geschoolde arbeiders, die bij goede organisatie zeker teneinde gevoed kunnen worden met de eigen agrarische productie. Zo'n gebied kan men bovendien onder de huidige machtsverhoudingen, zelfs wanneer men het niet voor eigen economisch leven zou behoeven, niet overlaten aan de tegenstander.

Dit is de inleiding tot het probleem, dat men van vier zijden kan trachten te beoordelen. Maar, ook al zal ieder dit probleem vooral uit eigen hoek bezien, duidelijk moet het voor ons allen zijn, dat het probleem alleen juist kan worden beoordeeld, wanneer men alle kanten van het vraagstuk in de beschouwing betreft. Op welke vier zijden hadden wij het oog? De Europese bezittende klasse, het Amerikaanse, het Russische imperialisme, en de arbeidersklasse. Wij spraken reeds over het streven van Rusland en Amerika. De bezittende klasse van Europa, hoe gescheiden zij ook nog opmarcheert, kan geen ander doel voor ogen staan, dan voor haarzelf te redden wat te redden is. Waar zijzelf van de Russische zijde niet anders dan verlies te verwachten heeft, aangezien een Russische overheersing van Europa nieuwe machthebbers met nieuwe agenten met zich zou brengen, zal de aansluiting of richting op dit Russische blok zolang mogelijk overal worden tegengegaan. Zo resteren slechts „eigen hulp“ en de „steun van Amerika“, al zou men natuurlijk van de laatste liefst

Uit de inhoud:

1. Bezitsrecht en beschikingsrecht.
2. China.
3. Arbeidskracht.
4. Het heilige Rusland. (III)

zo min mogelijk gebruik maken, omdat ook dit ondergeschiktheid en het verloren gaan van een belangrijk deel van de, aan de Europese arbeiders ontfroofde meer waarde, ten bate van Amerika betekent.

Het is daarom, dat men in alle landen van dit continent, ook daar waar de Russische macht en de infiltratie van Russische politieke invloed nog niet groot is, de weg op gaat van de onderstaatsinvloed geleide economie. Het is overal een pogen sterker te staan in de economische strijd. Sterker tegenover Amerika, maar boven alles sterker tegenover Rusland.

Het is voor ieder, die de gebeurtenissen ook maar oppervlakkig volgt, thans wel duidelijk geworden, dat wij gelijk hadden, toen wij al enige jaren geleden constateerden, dat Europa alleen daarin zeker niet zou slagen, ook al werd die nationale planmatigheid van tijd tot tijd bevorderd en gesteund door wat Amerikaanse credieten, of zelfs door een edelmoedig gebaar van Uncle Sam, wanneer hij, zoals in Mei van dit jaar ten aanzien van Nederland gebeurde, een zeventienhonderd miljoen gulden aan Leenen pacht schulden kwijtscheldt. Welke beloften of tegenprestaties daarvoor overigens aan de groene tafel te Washington zijn gedaan, is niemand bekend. Allereveng vinden wij nu in de pers de erkenning, dat Europa er zelfstandig niet bovenop kan komen, ook al wordt overal nog zo stipt de hand gehouden aan het advies in het Nederlandse Raamplan, om de consumptie van de Nederlandse volks- massa zo laag mogelijk te houden. Zo laag echter, dat toch de arbeidsproductiviteit er nog juist niet door wordt geschaad.

Amerika, zelf bedreigd door een grote crisis, en zoekende naar middelen om deze althans zo lang mogelijk te ontgaan, heeft bij monde van zijn Generaal-Minister van Buitenlandse Zaken (tekenende combinaties tegenwoordig) een nieuw bewijs van zijn „onbaatzuchtigheid“ geleverd. Er is aan de Europese staten het aanbod van een miljarden crediet gedaan, onder voorwaarde, dat althans een aantal Europese landen zich verenigen tot het be- ramen van hun economische redding. Zij moeten daartoe zelf het initiatief nemen. Wanneer naderhand werd verklaard, dat

DE ARBEIDSKRACHT.

III

In de artikelen over de arbeidskracht in onze vorige nummers hebben wij er op gewezen, dat, net als alle andere waar, de arbeidskracht tegen zijn waarde geruild wordt. De waarde van een waar is in het kort geformeerd gelijk aan de hoeveelheid arbeid (gemeten in tijd), waarin deze waar gereproduceerd kan worden. Zo is het ook met de waar arbeidskracht.

Indien dit een bewijs behoeft, is het zeer eenvoudig. Iedereen weet, dat een waar de uitkomst is van menselijke arbeid. Dat bij het kopen en verkopen het geld zich tussen de waren schuift. Het doel van de kapitalist, die waren verkoopt, is niet het geld, dat hij voor zijn waren krijgt. Dit geld moet ook weer in waren — grondstoffen en machines — omgezet worden. Wat hij dus doet, is waren ruilen voor waren. Indien een boer vijftig mud koren verkoopt en voor het geld een ploeg aanschaft, heeft hij in feite, vijftig mud koren voor een ploeg geruild. In deze ruil wordt dus vijftig mud koren gelijk gesteld aan een ploeg. Uiterlijk echter, zal men niet de minste gelijkenis tussen een ploeg en vijftig mud koren ontdekken, en toch is hun waarde gelijk. Wat is deze waarde? Zij kan niet anders zijn dan een gelijke hoeveelheid van iets, dat zij beide bevatten en dat is de arbeid, want wat geen arbeid bevat, kan ook geen waarde hebben. In de woestijn is het zand waardeloos. Zodra het vervoerd wordt naar een plaats, waar het gewerd is, heeft het waarde. Dit vervoer, deze arbeid, geeft het zijn waarde. Nu is de waar arbeidskracht ook een resultaat van arbeid. Zijn herstel, wordt bewerkt door een hoeveelheid consumptiegoederen, waren dus, die arbeid bevatten. Zodat de waarde van de arbeidskracht aan deze hoeveelheid goederen gelijkgesteld kan worden.

Een gewone waar is echter dood, niet met eigen wil beziel. Daarom is de waar arbeidskracht een bijzondere waar, omdat hij zetelt in het levende lichaam van de arbeider. Als deze wil, kan hij dus een woordje meespreken, over het loon (de prijs van de arbeidskracht), dat hij ontvangt voor het leveren van zijn arbeid. Het kapitaal vertoont voortdurend de neiging, zich de arbeidskracht onder zijn waarde toe te eigenen. Dit leidt tot onvolledig herstel van de arbeidskracht en zonder verzet van de arbeider zou de arbeidskracht te gronde gaan en met hem de samenleving. Door zijn verzet hier tegen behoedt de arbeider de mensheid hiervoor en door ditzelfde verzet heeft hij ook laten zien, dat kortere arbeid en hoger loon de arbeidskracht productiever kan maken.

Het is de zweep der onderlinge concurrentie, die de kapitalist er telkens weer

toe drijft deze rooibouw op de arbeidskracht toe te passen, door ze zo goedkoop mogelijk te willen kopen. Onder het stelsel van het „vrije” kapitalisme is ook de arbeidskracht onderhevig aan concurrentie. Veel aanbod van arbeidskracht betekent een lage prijs en omgekeerd. Nu onder de geleide economie en het staatsocialisme, de prijs van de arbeidskracht, zowel als die van de waren, die moeten dienen om die kracht in stand te houden, door de regeringen wordt vastgesteld, komt bij velen de gedachte op, dat de waardeleer zijn geldigheid heeft verloren. Niet dat men met een nieuwe waardeleer komt. De aanvallen zijn ook niet openlijk maar er wordt meer bedekt op gezinspeeld. Een voorbeeld hiervan leverde onlangs, Jef Last in „De Vlam”, waar hij schreef: „wij hadden het vroeger druk over de waarde en de meerwaarde en over de vrije en gelijke associatie van producten. Tegenwoordig wordt de waarde van het geld bepaald door de banken.....”

Terloops zij opgemerkt, dat Jef Last het toch niet al te druk over deze onderwerpen gehad schijnt te hebben, anders zou hij niet zoiets onbegrijpelijks als „vrije en gelijke associatie van producten” neerschrijven. Marx noemde dit overgangstijperk naar het voldragen communisme „de associatie van vrije en gelijke producenten”. En nu wij hebben gezien, dat de klassenstrijd er herhaaldelijk toe leidt, dat de arbeiders de bedrijven in bezit nemen en wat er aan ontbreekt slechts is, dat zij deze bedrijven in machtige raden met elkaar verbinden, zich als rechtmatige eigenaars met de andere bedrijven associëren, heeft dit woord nieuwe en duidelijke betekenis voor ons gekregen.

Dit echter terloops.

Het is volkomen waar, dat dezelfde krachten, die in het vrije kapitalisme hun macht over mensen en dingen uitoefenen, ook onder de geleide en staats-economie hun geldigheid behouden.

Het vaststellen van lonen en prijzen geschiedt niet zo maar, willekeurig. De vraag is dus, door welke krachten worden de regeringen gedreven bij het bepalen der prijzen. Zoals wij weten, heeft Nederland allerlei producten en grondstoffen nodig uit het buitenland, en de verwoeste industrie en verkeersmiddelen op te bouwen. Een verwoeste industrie betekent verwoest kapitaal, kapitaal in bezit van de directe eigenaars, aandeelhouders of geldschieters, de banken. Opbouw van de industrie, het transport enz. betekent dus vóór alles, opbouw van het kapitaal. Dit kan natuurlijk van het buitenland geld lenen, wat dan ook gebeurd is. Dat wil zeggen, de banken in het buitenland, de Amerikaanse en

Engelse banken zetten in hun boeken, dat de Nederlandse regering zoveel geld van hen tegood heeft en zij dus voor Nederland zullen betalen, als een Nederlands kapitalist, met toestemming van zijn regering, iets in hun land koopt. Natuurlijk zijn er bepalingen over terugbetaling, rente en opname van dit geld in de vorm van producten. Doch daar dit crediet niet toereikend is, en Nederland over industrieën beschikt, die veel te groot zijn voor de afzet in het eigen land, (Philips Eindhoven) moet Nederland exporteren om in het buitenland vorderingen te scheppen, met welke vorderingen het dan weer zijn invoer voor de „opbouw” verrekend. Deze vorderingen vallen onder deviezen. In het buitenland echter, ontmoet het Nederlandse kapitaal andere verkopers op de markt, die ook willen verkopen en de prijzen moeten worden aangepast. Deze dalen dan dikwijls onder de productiekosten in het eigen land.

Men noemt dit verkopen onder de productiekosten „dumping”. De regeringen moeten dus bevorderen, dat er door uitvoer voldoende deviezen komen, om te kunnen kopen in het buitenland. Dan moeten zij ook zorgen, dat de prijzen in het eigen land zo hoog zijn, en de lonen zo laag, dat er ondanks de lage prijzen in het buitenland voldoende winst overblijft, om de opbouw van het kapitaal te doen plaats vinden. Vandaar loonstop en prijsbeheersing.

Bij alles moet de regering de productiviteit van de arbeidskracht opvoeren. Hoe ook de verhouding van het geld met het buitenland wordt vastgesteld, de uitgevoerde waren moeten kunnen concurreren. Werd vroeger iedere kapitalist gedreven door de zweep der concurrentie, nu zijn het de regeringen, die onder de geleide economie door dezelfde noodzaak der concurrentie gedreven, een nog grotere neiging vertonen de arbeiders te dwingen hun arbeidskracht onder de waarde te verkopen. Doordat de concurrentie onder direct toezicht en met inmenging van de staat plaats vindt, treedt het verband tussen de concurrentie politiek (die insluit concessie-jacht en beheersing van vreemde volken) en militaire macht meer dan ooit openlijk aan de dag. Men kan tegenwoordig niet meer zeggen, waar de handelspolitiek eindigt en de oorlogspolitiek begint.

In de warenruil staan de kopers en verkopers als vrije personen los tegenover elkaar, die slechts hun persoonlijk voordeel op het oog hebben. Om dit mogelijk te maken, moeten de personen vrij over hun eigendom kunnen beschikken.

Ieder is hier op zichzelf aangewezen, en moet met zichzelf uitmaken, of hij juist of onjuist, goed of slecht handelt. Dit vraagt hij dan ook aan zijn persoonlijk geweten. Wanneer de noodzaak dwingt, dat de staat zich met veel moet bemoeien, dan wordt hij socialist, echter met behoud van zijn persoonlijke vrijheid, dus personalistisch socialist. Ook is hij gewoon, en dit komt hem slechts

Het heilige Rusland.

III

De nieuwe staat.

De nieuwe staat kreeg niet alleen naar binnen, maar ook naar buiten met de grootste moeilijkheden te kampen. Vooral na het einde van de oorlog tegen Duitsland spanden de geallieerde landen zich in om de bolsjewistische staat te vernietigen en de regering te vervangen door een, die bereid zou zijn volkomen naar het pijpen van het groot-kapitaal in Londen en Parijs te dansen.

Zo kwam de krachtige interventie van Frankrijk, Engeland, Japan, Polen, die natuurlijk onmiddellijk gesteund werden door de leden van de oude feodale heersersklasse. In het kader van dit artikel, waarin wij voornamelijk willen onderzoeken, welke de huidige binnenlandse verhoudingen in Rusland zijn en hoe ze zijn gegroeid, past geen uitvoerige bespreking van de militaire operaties. Wij willen er slechts op wijzen, dat men zich de grootste inspanning moest getroosten om de vijanden te verdrijven, eerst in 1923 was het gevaar voor goed bezworen.

natuurlijk voor, alles in waarden te schatten. Een samenleving, waar niet alles, zelfs de liefde en de arbeidskracht, als waar tegen elkaar opweegt en te koop wordt geboden, kan hij zich helemaal niet indenken.

En alles heeft natuurlijk zijn verschillende waarde. Zoals er waren zijn van verschillende kwaliteit is er ook arbeidskracht van verschillende kwaliteit. Tichter, met dit onderscheid. Goederen van goede hoedanigheid bevatten meer arbeid dan van slechte en hebben dus een hogere waarde. De waar arbeidskracht is echter individueel verschillend. Er zijn mensen, wier arbeidskracht door een geringe hoeveelheid consumptie goederen hersteld wordt en die veel presteren.

Er zijn anderen, waarbij dit precies omgekeerd is. De voeding is dezelfde, de arbeidsduur ook. Men kan van buiten aan de arbeider niet zien wat hij presteert, dus het tempo opvoeren door loon naar prestatie, is het enige middel, om de meest productieve arbeidsmachine te selecteren. Een productie voor de behoefte zou in de eerste plaats de mensen geven, wat ze nodig hebben, zou daarvan uitgaan. De kapitalist produceert echter voor de winst en een extra-winst zich laten ontgaan is van zakenstandpunt uit beken onverantwoord, dus immoreel. „Eerlijk” en met overtuiging propageert dus de personalistische socialist, loon naar prestatie. Natuurlijk volgt hierna, dat voormannen, opzichters, boekhouders, bedrijfsleiders en directeuren, als lieden, die arbeid van een hogere soort of kwaliteit verrichten, recht hebben op een hogere beloning.

Wordt vervolgd.

De houding van het internationale proletariaat.

Van het grootste belang voor de ontwikkeling van de revolutie en van de erop gevolgde geleidelijke verovering van de macht door de partijleiding, die zich in het staatsapparaat had genesteld, was de reactie van de buitenlandse arbeiders. Lenin rekende op een belangrijke uitbreiding van de revolutie. Maar hij werd teleurgesteld. De revolutie in Duitsland in 1919 zette zich niet door, mislukte, evenals die in Hongarije, waar zij door de Roemeense troepen werd verslagen. In Engeland en Frankrijk was wel enige beweging onder het proletariaat, maar die werkte toch niet meer uit dan een overigens voor de strijd tegen de interventie belangrijke golf van onwil om mee te helpen met de wapenen of door boycot de Russische klassegeesten te verslaan.

Zo stond Rusland alleen en het moest de nieuwe maatschappij opbouwen.

De theorie van Lenin.

Volgens welke beginselen wilde de bolsjewistische partij die opbouw leiden? De partij liet er geen twijfel aan bestaan. Zij wilde de massa's van arbeiders en boeren opvoeden tot het communisme, zij wilde hen door de leerschool van de socialistische staat leiden naar een maatschappij, waarin de arbeiders geheel vrij zouden zijn.

Deze theorie knoopte aan bij de economische en maatschappelijke verhoudingen, zoals ze in Rusland bestonden.

Lenin was (evenals wij) van mening, dat de staat een onderdrukingsapparaat is van een heersende klasse om de rest van de bevolking er onder te houden. Ook zijn doel was het „afschaffen” van de staat. Maar men kon niet opeens van het kapitalisme (of feodalisme) overgaan naar een communistische samenleving. De grote moeilijkheid was de overgangstijd. En Lenin was van mening, dat in die tijd, waarin dus het proletariaat, zoals Marx leerde, die dictatuur (d.w.z. de macht) zou moeten uitoefenen over de zojuist onderworpen klassen (in de eerste plaats de bourgeoisie en de adel), alleen de staat het geschikte apparaat kon zijn. Met andere woorden: De „dictatuur van het proletariaat” hield volgens Lenin in de dictatuur van de in de staatsorganen regerende leiders van het proletariaat. Zij alleen waren daartoe in staat, want zij alleen begrepen, wat de massa hoogstens vaag voelde. Er kwam dus een leiding, die zich boven de arbeiders stelde en die de arbeiders kon en moest dwingen, als zij een of andere situatie niet „revolutionair” of „vooruitstrevend” genoeg dachten om te weten, wat er moest gebeuren. De staat had dus voornamelijk twee taken:

In de eerste plaats te voorkomen, dat de oude heersende klasse weer naar de macht zou grijpen en in de tweede plaats het leiden en opvoeden van de massa. Het uitblijven van de wereldrevolutie

SPARTACUS

SPARTACUS
— ORGAAN —
COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“
No. 29. 19 Juli 1947.

BEETHOVENBECHTESGADEN.

Snel en onverbiddeijk gaat het politieke leven voort. Wanneer dit artikel is verschenen, is de tweede conferentie te Parijs, ter bespreking van het plan-Marshall, reeds een aantal dagen aan de gang. Slechts veertien van de 22 uitgenodigde landen zijn aanwezig. Tsjecho-Slowakije heeft zich na de aanvankelijke aanvaarding van de uitnodiging, teruggetrokken. Twee van zijn ministers, Gottwald en Masaryk, waren, nadat de uitnodiging was aangenomen, plotseling naar Moskou afgereisd en thans komt het besluit, dat de aanvaarding wordt teruggenomen. Finland, Hongarije, Polen en thans ook Tsjecho-Slowakije hebben de Moskouse druk niet kunnen weerstaan. Het Rusland, dat zegt te strijden voor de onafhankelijkheid van de kleine staten, heeft daarmee duidelijk aangetoond, dat geheel andere motieven in dit internationale spel doorslaggevend zijn.

Het bezoek aan Moskou van Gottwald en Masaryk wekt een sterke herinnering aan die opeenvolgende bezoeken, die de regerende personen van de kleinere Europese landen gedwongen waren af te leggen in de hoogtijdagen van de nationaal-socialistische heerschappij in Duitsland, aan Hitlers buitengoed Berchtesgaden. Daar werd hun de wet, de te volgen politiek voorgeschreven. Dit herhaalt zich in Moskou.

Maar wij mogen er niet blind voor zijn, dat aan het andere front, van Amerika en Engeland, in wezen de zaken niet anders staan. Letten wij op het Indonesische drama. Hoe wij ook denken over de mogelijkheid van een Indonesische onafhankelijkheid — en het is onze lezers bekend, dat wij die onmogelijkheid achten in de moderne kapitalistische wereld — het moet voor iedere revolutionaire arbeider een argernis zijn te constateren, hoe de nationale

kers en de Indonesische regering.

De werkers hebben na het harde Nederlandse leed hun lessen in de oorlog, de bezettingstijd en daarna, sinds de nederlaag van Japan, goed geleerd. Zij hebben hun gewicht en hun macht begrepen en leren gebruiken. Zij hebben een

bewind Soekarno of een andere, revolutionaire, regering; de algemene tegenstand tegen het Nederlandse optreden organiseert. Dan zijn de gevolgen niet te overzien en komt het einddoel in gevaar, dat de uitbuitende klasse zich heeft gesteld.

tegelijk daarmee en in wisselwerking met elkaar, komt het begrip van de midelen die naar het doel leiden.

In de geschiedenis der laatste jaren komt steeds meer het zelfstandig handelen van grote delen der arbeidende bevolking op de voorgrond.

of althans de revolutie in andere landen vermeerderde de taken van de nieuwe staat nog met die van de verdediging naar buiten. De socialistische oase in de kapitalistische woestijn moest in staat gesteld worden om zich te verweren tegen aanvallen.

Deze theorie is volkomen logisch, wanneer we de toenmalige Russische verhoudingen in aanmerking nemen. Een andere oplossing voor de bestaande moeilijkheden dan die, waar de bolsjewistische partij voorstond, was er niet. Maar het spreekt ook vanzelf, dat de ontwikkeling in Rusland steeds verder van de revolutionaire doeleinden, die ook Lenin zich gesteld had, afweek.

De nieuwe heersende klasse.

De nieuwe leidersgroep, dus zij, die nu de productie en het gehele economische en maatschappelijke leven beheersten, mocht dan van plan zijn om te gelegentijd haar macht aan de arbeiders over te dragen, in de praktijk was dit een waandenkbeeld. Want het ligt voor de hand, dat de nieuwe heren een klasse gingen vormen, aangezien zij een bepaalde plaats in het productieproces en in de maatschappij innamen, die even veel verschilde van die van de arbeiders als de positie van de generaal van die van de soldaat. Ook elke generaal zegt, en wellicht menen sommigen het ook, dat hem het belang van „zijn“ mannen boven alles gaat, maar in de praktijk is hij het, die de macht en al de voordelen daarvan heeft, terwijl de soldaat moet gehoorzamen en blij zijn met zijn soldij, die misschien een honderdste van die van zijn „superieuren“ bedraagt.

Het is de positie, welke zij in de maatschappij innemen, die het denken van alle sociale groepen bepaalt. Zo moest ook de vroegere revolutionaire voorhoede, thans heersende groep, tot nieuwe denkbeelden komen. En de ontwikkeling, welke in Rusland heeft plaats gevonden, toont duidelijk aan, dat de nieuwe heren jaagden naar rijkdom en macht en alle uiterlijke kenmerken gingen vertonen van een uitbuitersklasse. Ging Trotsky in 1918 nog als gemachtigde der arbeiders met zijn pakje brood onder de arm in een eenvoudig kostuum onderhandelen met de rijk uitgedoste Duitse en Oostenrijkse ministers en generaals, thans laten de Russische maarschalken zich trots fotograferen in blinkende uniformen, die dik met alle mogelijke ridderorden bezaaid zijn en zijn er in Berlijn en elders cantines voor officieren en „gewone“ soldaten.

En de taak, welke deze nieuwe heersende klasse verrichtte, was die van het leiden, het organiseren van de productie en van de gehele maatschappij. Want zij heeft, zoals elke heersende klasse, een taak, een noodzakelijke taak, om de bestaande maatschappij te leiden. Zij ontwierp de grote plannen, waardoor Rusland tot economische en daarmee tot politieke macht kon komen. Zij voerde de harde oorlog tegen Duitsland. Zij is, als elke heersende klasse, noodzakelijk, zo

lang de arbeiders er niet in slagen zelf de productie in handen te nemen. De Russische leiders versterken hun macht voortdurend. En nooit zullen zij die macht vrijwillig opgeven.

Onderlinge strijd.

De nieuwe machthebbers regeerden krachtig over de arbeiders en de boeren, maar zij kwamen onderling tot bloedige strijd. Wanneer de ene heersende klasse door de andere verdrongen wordt, ontstaat er een wedloop naar de sterkste machtsposities. In het Frankrijk van de grote burgerlijke revoluties is veel bloed gevloeid van tegenstanders van de revolutie, maar ook van hen, die de toenmalige heersers naar de kroon staken. Natuurlijk tooien de tegenstanders zich bij dergelijke gelegenheden graag met fraaie leuzen, die het doen voorkomen, alsof zij principieel tegenover elkaar staan in kwesties, die de beginselen raken, maar meestal gaat het in een dergelijke strijd er voornamelijk om, wie van de vroegere bondgenoten de machtigste zal worden. Duidelijk blijkt dit, wanneer, zoals in Rusland gebeurde, de felle tegenstanders zich verzoenen om samen de arbeiders te bestrijden. Wij denken hierbij aan de gebeurtenissen in Kronstadt, waar Trotsky het bevel gaf om op het proletariaat, dat zich tegenover de bureaucratie probeerde te handhaven, te schieten. Ook nadat hij in botsing met Stalin was gekomen, meende Trotsky, dat hij juist had gehandeld. Wij willen met deze opmerking niet beweren, dat Trotsky geen verdiensten heeft gehad ten opzichte van de strijd van het proletariaat, maar alleen aantonen, dat, toen er eenmaal een leidersklasse gevormd was, die leiders gemeenschappelijke belangen hadden, die zwaarder wogen dan de onderlinge conflicten in „de top“.

Daarom zijn die conflicten historisch ook alleen maar belangrijk als verschijnselen, die aantonen, hoe groot de macht van de heersers was, die zich een dergelijke vinnige strijd, waarin vele slachtoffers vielen, konden permitteren zonder te gronde te gaan en als bewijs van de ondergang van de oude kameraadschap, die deze mensen vroeger in de strijd tegen

Spartacus op de Vesuvius.

Ondergetekende is bereid tot ondersteuning van het weekblad „Spartacus“ als donatie regelmatig bij te dragen:

per week, per maand een bedrag van f .....
Hij zal het bedrag maandelijks per postwissel overmaken aan:
P. E. J. NANSINK, Houtmankade 25 IV, Amsterdam-Centrum of
stelt prijs op wekelijkse, maandelijksse inning per plaatselijke medewerker.

Naam: .....

Woonplaats: .....

Adres: .....

Doorhalen wat niet te pas komt.

het tsarisme verbond. Zij hebben geen belangrijke invloed gehad op de ontwikkeling van de Russische maatschappij. Hoogstens heeft het feit, dat de macht nu meer dan ooit in weinige handen werd geconcentreerd, de scherpere uitbuiting van het proletariaat versneld.

In een volgend artikel willen wij de economische ontwikkeling bespreken.

AI!

Op het ogenblik wordt, in New York een internationale textieltentoonstelling gehouden waaraan o.a. ook Nederland deelneemt. Ons land treedt daarbij zeer op de voorgrond en komt te voorschijn met een grote collectie dames-, heren- en kinderconfectie. Een der Nederlandse woordvoerders verklaarde daar, volgens het Handelsblad van 10 Juni, dat men via deze tentoonstelling hoopte te bereiken dat de Nederlandse afzet in de U.S.A. belangrijk zou worden vergroot. Tevens verklaarde hij, dat momenteel van de totale Nederlandse textiel-productie meer dan 60 pct. wordt uitgevoerd.

Ai, wat een loslippige Nederlandse woordvoerder! Hij kan toch weten dat we hier in Nederland alle berichten omtrent gebeurtenissen in en om de U.S.A. met aandacht lezen. Hier wordt ons steeds weer verteld, dat slechts een gering percentage van de productie wordt uitgevoerd en gaat hij daar rustig in New York verklaren, dat dit integendeel meer dan 60 pct. bedraagt. Voortaan beter overleg met elkander plegen, mijne heren! Daarnaast zijn we het volkomen met de directeur van het Centraal Bureau voor Statistiek eens. Voortaan zullen we zijn statistische overzichten niet alleen met een korreltje zout nemen doch minstens met een pond zout.

Vierde nagekomen verantwoording Trotz Alledem.

Lijst 30 f 9.50; Lijst 31 f 1.—; Lijst 34 f 13.50; Lijst 29 f 2.50; Lijst 40 f 1.15; J. H. te A. f 1.—; T. U. te A. f 10.—; Van de schilder f 5.—; Samen f 43.65.

„SPARTACUS“

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab.p. kw. f 1.95 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te Adm.

in de Indonesische leiders zich op of andere wijze afzijdig, dan de mogelijkheid dat het plaatselijke, tijdelijke, min of meer primitieve en de bevolking door de Nederlucht kan worden gebroken. Dan le tot bewustzijn en zelfstandig-tomen bruine werker weer terug in de toestand van koloniale an en de besten der revolutionairgerooid.

aat er dus om of het Nederlandeld komt te staan tegenover een

blok van nationalistisch karakter dat de politionele maatregelenlijkelijk zullen zijn gericht op het van de ruggegraat van de geheleij, dat is het neerslaan van de van de sociale omwenteling.

ingen zijn in de praktijk niet zo te scheiden; waar gehakt wordt paanders. Deze ontwikkeling van s voor de Indonesische bevolking p en zal het ook worden voor de indse. Een kleine of een grote iet is om het even. Ook dit concen onderdeel van de uiteindelijke n de wereldmacht, in welker donaduw wij allen reeds leven.

toed als het wereldkapitalisme kan worden vervangen door een mspannende activiteit der wer-evolking, zo goed kan de Indone-voelking slechts geholpen worden e arbeidersklasse van de gehele

wereidkapitalisme wordt niet in en een stoot vervangen door een istische ordening van het leven e. Daar is strijd, een lange en rijd voor nodig. Jarenlange klas-op grote schaal. In deze strijd de hoofden het einddoel in grote tot klaarheid komen. De arbe-beten eerst een beeld, een idee, rip hebben van de andere grond-der samenleving. In de hoofden en omwenteling plaats vinden. In houdende strijd, die grote groepen zal omvatten, kan dan het beeld van een nieuwe maatschappij en

tegelijk daarmee en in wisselwerking met elkaar, komt het begrip van de midelen die naar het doel leiden.

In de geschiedenis der laatste jaren komt steeds meer het zelfstandig handelen van grote delen der arbeidende bevolking op de voorgrond.